

Pospešiti in izboljšati gradnjo stanovanj

Svet za komunalne in stanovanjske zadeve je na zadnji seji sprejel osnutek odloka o usmerjanju gradnje stanovanjskih hiš. Po smernicah tega odloka se bodo v naši občini poslej gradile predvsem pet-etažne hiše, torej stavbe s kletjo, pritličjem in štirimi nadstropji. V samem mestu že primanjkuje stavbišč, zato ne moremo več graditi v širino, ampak samo še v višino. Izkušnje drugih krajev kažejo, da ne kaže graditi pet ali večnadstropnih hiš, ker pri visokih hišah nastane vprašanje kleti, drvarnic in dvigal, saj ni mogoče zahtevati od gospodinj, da nosi kurivo in potrebnostine peš v peto ali šesto nadstropje, obratovanje dvigal pa je sorazmerno drago. Hiša s štirimi nadstropji še ne potrebuje dvigala in se v kletnih prostorih lahko namestijo prostori za shrambo kuriva ter ozimnice in pralnice. Da se poceni gradnja v našem mestu, bomo še naprej gradili nove stavbe v koncentriranih gradbiščih. Izjemoma bo dopuščena gradnja takozvanih »vrstnih« hiš, toda le na primernih prostorih. Gradnja individualnih hiš bo dovoljena le na prostorih, kjer že obstajajo vse potrebne komunalne naprave, ali pa se bo moral investitor zavezati, da jih ne bo zahteval od občine. Doslej so v naši občini nekako »divje« gradili. Vsak je dobil gradbeno dovoljenje, mnogokrat za gradnjo kje sredi polja. Brž ko je bila stavba dograjena, se je oglasil na občini in zahteval, da mu zgradijo cesto, kanale, vodovod, napravijo električni vod in tako dalje. Račun strokovnjakov kaže, da stanejo komunalne naprave povprečno za vsako hišo po en milijon dinarjev. Novi odlok predpisuje, da mora investitor, ki gradi hišo, prevzeti del stroškov za komunalne naprave. Kdo naj jih sicer gradi in s čim? Pravično je, da zgradi komunalne naprave tisti, ki jih potrebuje. Na občini imajo prošnje hišnih lastnikov, ki prosijo za napeljavo elektrike ali vode do njihovih hiš, ki so oddaljene več sto metrov od glavnih vodov. — Take napeljave stanejo milijone dinarjev.

Osnutek občinskega odloka tudi določa, da zemljišče za eno

hišo ne sme v povprečju presežati 400 kvadratnih metrov. Pri izbiri zemljišča imajo prednost tista, na katerih so že urejene komunalne naprave. Če takih zemljišč ni, potem se izberejo zemljišča v bližini komunalnih naprav ali zemljišča, na katerih je možno zgraditi naprave z manjšimi stroški. Na koncentracijskih zemljiščih se morajo zgraditi že pred pričetkom gradnje stanovanjskih hiš električno, vodovodno, kanalizacijsko in ostalo omrežje, dalje prostori za servisne delavnice, lokali za preskrbo naselja in za družbeno življenje v naselju ter objekti, ki so skupni za naselje, t. j. pralnice, prostori za shrambo biciklov in podobno.

MALO, TODA VENDAR OGROMNO...

V Trziču je letos v gradnji 79 stanovanj in 20 samskih sob, ki bodo že letos vseljiva. Letos že gradijo nadaljnjih 39 stanovanj, ki bodo vseljiva prihodnje leto. Zanesljivo začno letos graditi še 60 stanovanj, ki bodo tudi vseljiva prihodnje leto.

Torej 179 stanovanj in 20 samskih sob bo do konca prihodnjega leta že vseljivih. Še nikdar doslej nismo v Trziču toliko gradili. Ogromno, kljub temu pa — še ne dovolj. Navedena stanovanja stanejo približno 400 milijonov dinarjev, vsa sredstva so zagotovljena.

Od navedene množine stanovanj gradijo zasebniki le 24 stanovanj, vsa ostala gradijo občina in podjetja.

NAČRTI ZA JAVNA DELA SO NAROČENI

Občinski ljudski odbor je vsako leto imel največje težkoče, ker ni mogel začeti z nobenim javnim gradbenim delom, ker ni bilo načrtov. Teh pa spet ni mogel naročiti, ker zanje ni bilo sredstev in tudi še ni bilo programa, kaj se bo delalo v prihodnjih letih. Medtem pa je tak načelni program že izdelan in so letos prvič na razpolago večja sredstva, ki omogočajo vsaj delno izvršitev najbolj nujnih del, predvsem pa tudi izdelavo projektov. Navadno traja po dolge mesece in tudi celo po več let,

Po osnutku občinskega odloka gradnje provizorijev ni dovoljena. Številne določbe predpisujejo višino prostorov, njih opremo, posebno v kuhinjah, sanitarijah in kopalnicah, dalje obseg oken in vrat, stopnišč, hodnikov in balkonov.

Tržič bo torej gradil moderna in udobna stanovanja.

Na isti seji je svet sprejel tudi odlok o uporabi družbenih sredstev za gradnjo stanovanj. Tudi ta odlok vsebuje vrsto predpisov, ki imajo vsi osnovni cilj, da se čim več razpoložljivih sredstev uporabi za gradnjo stanovanj.

Oba odloka bosta predložena občinskemu ljudskemu odboru v dokončno sklepanje.

pređen so izdelani načrti. Projektantov je malo in je zato treba na izvršitev del čakati.

Občinski ljudski odbor je naročil načrte za novo poslopje osnovne šole, načrti bodo izgotovljeni aprila, glavni projekt do avgusta t. l. Naročil je načrte za novi Zdravstveni dom, za spomenik padlim borcem, detajlni zazidalni načrt za Pristavsko polje, za rekonstrukcijo Proletarske ceste in mostove na Ravnah, za razširitev pokopališča v Trziču, za trgovsko stanovanjski blok v Kovorju, za preureditev javne cestne razsvetljave v mestu in za elektrifikacijo Podvasice, Retenj, Novakov in Podlublja.

Vsi načrti bodo izgotovljeni še letos, večinoma že pred občinskim praznikom, ker se bodo mnoga dela takrat že pričela na podlagi načrtov. Obeta se nam torej nova šola, na katero čakajo Tržičani že nad 60 let in katero so obljubili še občinski odbori v rajni Avstro-ogrski.

OKRAJNA CESTA SKOZI KRIŽE BO LETOS SPRAMEKŠIRANA

V okrajnem cestnem skladu je že določen izdatek 2 in pol din za protiprašno obdelavo ceste od kolodvora Križe skozi vas Križe proti Golniku. Delo bo še letos izvršeno.

Verjetno bodo letos protiprašno obdelali še nekaj drugih okrajnih cest.

SEJA OBEH ZBOROV

V petek, 27. februarja 1959 je bila ločena seja zbora proizvajalcev in občinskega ljudskega odbora. Na dnevnem redu je bila razprava o občinskem družbenem planu in proračunu za leto 1959. Vsi sveti so že razpravljali o planu, ki je letos prav posebno zanimiv in obširen, saj obsega obširen opis investicijskih del, ki jih bodo letos izvršile gospodarske organizacije in občinski ljudski odbor. Letos namerava ljudski odbor izvršiti številne komunalne naprave, ker je zbral več sredstev, kot druga leta. V prihodnji številki bo naš list obširno opisal vsebino družbenega plana in proračuna in nedvomno bodo podatki zanimali bralce, ki se zanimajo, koliko bo letos storjenega za razvoj gospodarskih panog in razvoj družbenega standarda.

Izvolili so potrošniške svete

Svet za blagovni promet je na svoji zadnji seji izvolil tri potrošniške svete, in sicer enega za trgovsko podjetje Ljubelj, drugega za trgovsko podjetje Preskrba in tretjega za Mesarsko podjetje, Pekarijo in Mlekarno. Vsak svet šteje 9 članov. Upamo, da se bodo novoizvoljeni potrošniški sveti bolj uveljavili, kot so se prejšnji, ki so po pretežni večini bili nedelavni.

Hotel Pošta prezidavajo

V hotelu Pošta so porušili stari desni enonadstropni trakt in že zgradili novega, dvonadstropnega. V njem bo osem modernih tujskih sob, v pritličju bodo sodobna kuhinja, shrambe in hladilnica. Še letos bodo dosedanjo gostilniško sobo, kuhinjo, rdečo sobo, celotno vežo in stopnišče adaptirali v eno, skupno restavracijsko dvorano, kjer bo prostora za okoli 120 gostov. Dela bodo letos stala okoli 18 milijonov dinarjev, večino vsote je dal kot kredit občinski ljudski odbor. Z deli bodo nadaljevali tudi v prihodnjem letu in so adaptirani hotel imel okoli 25 tujskih sob s 30 ležišči in verjetno tudi sodobne kavarnarske prostore in točilnico.

Andrej Stegnar:

RAZVOJ DELAVSKEGA GIBANJA —

RAZVOJ IN DELO KOMUNISTIČNE PARTIJE

V TRŽIČU IN NJEGOVI OKOLICI

Že pred prvo svetovno vojno se je med delavci v Tržiču začelo razvijati organizacijsko združevanje, ki pa je imelo še karakter cehovstva. Cehovstvo ni nosilo v sebi smotrov razrednega boja, temveč je bilo vezano na medsebojno denarno pomoč, ki se je zbirala pri takratnih pripadnikih cehovstva.

Po vojni so se pričele v Tržiču razvijati tri bolj določene politične struje in sicer liberalci, Slovenska ljudska stranka in socialdemokratska stranka.

Socialdemokratska stranka se je pričela razvijati na povsem svojstven način. Obeležje so ji dali Tržičani, ki so v predvojnih letih potovali po raznih srednjeevropskih državah in se zadrževali po tujih industrijskih centrih, kjer so se našli socialdemokratske miselnosti in se z njo po vojni vrnili domov. Zaradi naraščajoče industrije pred prvo svetovno vojno, med njo in neposredno tudi po njej, se je priselilo v Tržič tudi več tujcev, ki so s seboj prinesli socialdemokratsko mentaliteto razrednega boja.

Po prvi svetovni vojni se je vrnilo v Tržič in okolico tudi nekaj tovarišev, ki so prišli iz Rusije, kjer so na kakršenkoli način doživeli oktobrsko revolucijo, se navzeli njenega duha in v takratni bližnji bodočnosti imeli tudi del vpliva na širjenje razredne zavesti tržiškega delavstva. To so bili tov. Peter Uzar, Anton Janežič, Pavlin, ki je pripeljal s seboj tudi ženo Rusinjo Ano, Antka iz Gozda in mogoče še kdo drug.

O kakem posebnem ugledu zgoraj navedenih strank, ki so se po prvi svetovni vojni začele razvijati, ne moremo govoriti. Vendar pa je bilo v letu 1922 ali 1923 organizirano društvo »Svoboda«, preko katerega so se vršile razne kulturne prireditve. Kasneje je bilo pripravljenih tudi nekaj sestankov, na katerih so razpravljali o delavskih vprašanjih kot organizaciji delavcev v tovarnah in obratih itd. Pričeli so tudi delo z mladino. V kulturnoprosvetnem društvu »Svoboda« se je oglašila zahteva, naj se poleg kulturnega dela prične tudi s politično izobraževalnim delom. Do leta 1924 je bilo več sestankov pri »Pelarju«, kjer so sodelovali napredni delavci. Iz napredne mladine pa je vzkliklo društvo »Društvo gozdovnikov«, katerega cilj je bil, voditi v prirodo svoje članstvo in ga vzgajati z naprednim čitvom. Vendar pa je »Društvo gozdovnikov« kmalu razpadlo, ker so se nekateri vidnejši socialdemokrati borili proti naprednemu mladinskemu gibanju, češ, mladina naj se ne vzgaja sama, poslušati mora starejše, da ne bo zabredla na protidržavna pota itd.

Ker vse tri poveljne stranke med tržiškimi prebivalstvom, posebno med delavstvom, niso imele posebnega ugleda, si tudi niso mogle pridobiti močnejšega vpliva. Politične akcije na ozemlju Jugoslavije v prvih po-

vojnih letih pa so vplivale tudi na razgibanost delavstva, kar kaže generalna stavka železničarjev leta 1920, pri kateri so tudi v Tržiču aktivno sodelovali. Globlji vpliv pa je pustil zakon Obznane in Vidovdanske ustave, s katerima je bila prepovedana Komunistična partija Jugoslavije. Slednja je med najzavednejšimi delavci v Tržiču že kazala prve oblike razrednega boja, ki so se izražale predvsem v organizaciji strokovnih združenj.

Spontana revolucionarnost tržiškega delavstva se je pokazala najbolje leta 1924, ko je nastopila ORJUNA (Organizacija jugoslovanskih nacionalistov). Orjuna je hotela izvajati fašizacijo in preko nje pritisk na delavski razred po takratnem italijanskem sistemu. V Tržiču je ORJUNA manifestacijsko s sprevedom nastopila s kolodvora v mesto. Med pohodom orjunašev v mesto je prišlo do spontanega napada s kamenjem iz Zg. Preske na cesto proti kolodvoru. Napad je bil izvršen zato, ker so delavci videli, kako grdih metod boja se je ORJUNA poslužila pri svojem dejanju v Trbovljah. ORJUNA je imela v Tržiču vodeči kader, ki je nosil orožje in bil uniformiran. Ta kader pa niso sestavljali delavci, temveč malomeščani, ki so se skupno z ORJUNAŠI Slovenije pripravljali na pohod na Jesenice. Njihov posebni vlak pa se je moral v Radovljici obrniti, ker jih je na Jesenicah čakala številna množica delavstva, pripravljena, da se Orjunašem maščuje za njihovo zverinsko delo v Trbovljah.

Udeležence tržiške akcije proti ORJUNI je orožništvo aretiralo in zasliševalo, kdo da je akcijo organiziral, vendar tega niso mogli dognati.

Po teh akcijah se je delavstvo v večjih podjetjih začelo združevati v sindikalnih organizacijah. To združevanje pa ni baziralo na kaki enotnosti ter so se razvijale skoro vzporedno tri strokovne organizacije: splošna strokovna, jugoslovanska strokovna in narodna strokovna zveza. Ta organizacijska razcepjenost je imela za posledico, da se razredna borba ni mogla razvijati v enotnem pogledu za borbene cilje delavskega razreda, ampak je omogočala tudi malomeščanskim strankam, da so jo pričele na najrazličnejše načine izkoriščati. Kako so malomeščanski elementi vplivali na borbo delavskega razreda, se je videlo v dvoilčni vlogi »delavskih« voditeljev, katerih taktika razrednega boja je bila usmerjena na bazo razrednega sodelovanja s kapitalisti. Zato je bilo delavstvo v svojih zahtevah po uresničitvi socialnih in političnih pravic vedno izigrano.

Tudi pri krščanskih socialistih so bili v vodstvu ljudje, ki so frazarili o razrednem boju, a so prav tako prepredili vsako delavsko akcijo, ker so bili prav tako kot socialdemokrati pove-

zani s kapitalisti. Ko so delavci hoteli utrditi politiko svoje strokovne organizacije, so se predstavniki klerikalizma temu odločno uprli, pričeli so govoriti o nekakih novih oblikah organizacij v posameznih podjetjih, v katerih sindikalnih organizacijah delavcev ne bo več. Tako so te vrste organizacije postavili v tovarni usnja Runo in v tovarni kos, a delavstvo o tem in v njih ni imelo nobene pravice odločati. Kljub vsem takim težavam, pa se je zavedni del delavstva v »Svobodi« združeval in sodeloval v pripravah in prireditvah, ki so imele izrazito delavski značaj, tako v praznovanju 1. maja, v raznih kulturnih nastopih in podobno.

Šele po šestojanuarski diktaturi se je zavedni del delavstva v Tržiču ločil od socialdemokratske ideologije in sicer na pobudo člana Komunistične partije Jugoslavije, tovariša Leskoška. Delavstvo je zaradi industrijske krize, ki je zajela tudi Slovenijo, in zaradi katere je bila izvršena redukcija delovne sile po tovarnah, pričelo razumevati, da mu je potrebno dosledno vodstvo, ki bo resnično zastopalo njegove delavske interese. V tem razdobju se je formirala v Tržiču organizacijska enota Komunistične partije, ki so jo tvorili napredni ljudje iz »Svobode« in »Nezavisnih sindikatov«. Kriza, ki je nastala po šestojanuarski diktaturi, je vrgla v brezposelnost večje število delavcev, predvsem pa tiste, ki so bili napredni in so delali že za stvar delavskega razreda.

Tako je bila v Tržiču formirana partijska organizacija. Delo takratnih komunistov pa je bilo zelo težavno, prvič zato, ker so bili sami ideološko še šibki, in drugič, ker so jih buržoazne stranke stare Jugoslavije skrajno surovo preganjale.

Ker se je Tržič nahajal v bližini državne meje z Avstrijo, so bili dani pogoji za organizacijo kanala, po katerem je prihajala k nam ilegalna partijska literatura. Kakor je znano, se je takratno partijsko vodstvo zaradi močnega terorja državnega aparata stare Jugoslavije nahajalo v inozemstvu. Partijsko literaturo je bilo zato treba prenašati preko državne meje ter je bilo to delo vezano z ogromnim požrtvovanjem, riskiranjem in samozavestjo članov Komunistične partije, ki so to delo prostovoljno izvrševali. Vsi prehodili preko meje so bili vezani z življenjsko nevarnostjo, kajti poleg domačih vohunov in policijskih agentov so vsi graničarji, finančarji in posebno še orožniki polagali posebno pažnjo za uničenje tega kanala. Zato je v poletju 1931 po izdajstvu bilo aretiranih in odpeljanih v Beograd več članov Komunistične partije v Tržiču, med njimi tov. Peter Uzar, Ivan Štucin, Anton Debevc in jaz zaradi prenašanja literature, poleg nas še tov. Ana Pavlin, znana kot komunistka.

Pred državnim sodiščem so bili obsojeni na različne zaporne kazni do dveh let.

Po vrnitvi iz zapora spomladi leta 1932 pa so tisti, ki so kazni že odsedeli, pričeli z oživljanjem partijske organizacije.

Na našem sektorju Karavank so bili zopet vzpostavljeni trije kanali preko meje, ki so služili istemu namenu, t. j. prenašanju ilegalne partijske literature, pa tudi za pošiljanje političnih emigrantov v tujino ali iz tujine v Jugoslavijo. Ni potrebno omenjati, kako so bile zastražene meje, a poleg vseh žandarmerijskih, policijskih in detektivskih plačancev se je zgodil še primer, da se je beograjska policija poslužila svojih agentov v inozemstvu, da so prišli preko kanala v Jugoslavijo, vse to z namenom, da vsako ceno uničiti člane Komunistične partije in njih nesebično delo za pravice delavskega razreda do kraja. Vendar pa je bilo vsako izdajstvo tem agentom pravočasno onemogočeno. Zaradi premajhne budnosti in nekonspirativnosti s strani beograjske partijske organizacije, ki je pošiljala partijsko literaturo na različne naslove, je v jeseni leta 1932 s ponovno aretacijo skoro popolnoma prenehalo delo Komunistične partije v Tržiču.

Čeprav je partijsko delo do cela zamrlo, pa so od takrat pa do leta 1936 posamezni delavci še vedno sodelovali v strokovnih organizacijah. Spontana revolucionarnost delavstva je prišla do izraza konec leta 1932, ko je slovenska ljudska stranka izdajalsko v celoti pristopila k aktivnemu sodelovanju z beograjsko hegemonistično vlado. Takrat je velik del krščansko usmerjenih delavcev odstopil od slovenske ljudske stranke, se zgražal nad izdajalsko politiko njenih predstavnikov. Tudi delovanje kulturnega društva »Svoboda« je prenehalo, ko je zaradi močne politične manifestacije leta 1934 v Celju bilo razpuščeno.

Ponovno pa je zelo razgibala delavske množice stavka tekstilcev leta 1936. Takoj po stavki je v Tržiču zaživela splošna strokovna zveza, v katerih se je čutil vpliv delovanja komunistov. Na predlog tov. Leskoška se je kmalu nato ponovno formirala partijska organizacija, ki je konec leta 1937 dobila močnejšo organizacijsko trdnost. Osnovan je bil mestni komite, organizacijska mreža pa razširjena tudi na okolico. To razgibanost partijske organizacijske dejavnosti v Tržiču in okolici je poživilo tudi formiranje Komunistične partije Slovenije, ki je taktiko ilegalnega dela že začela prenašati na širše množice. Na iniciativno takratnih članov CK tov. Leskoška, Kardelja, Tomšiča in Žagarja so bila v okolici Tržiča partijska posvetovanja, na katerih so razpravljali predvsem, kako uspešneje razširiti partijsko delo. V Kranju je bil or-

VPRAŠANJE NOVIH AVTOBUSNIH POSTAJ

V lanskem letu meseca novembra je komisija, sestavljena iz uslužbencev Tajništva za notranje zadeve OLO Kranj in predstavnika SAP-Turist biroja iz Ljubljane, pregledovala avtobusne postaje na Gorenjskem. Med ostalimi je bil tudi ogled ceste II. reda Naklo—Tržič, kjer je bilo ugotovljeno, da posamezne postaje ne ustrezajo pravilom o cestnem prometu, predvsem na relaciji Duplje—Tržič, kjer je mednarodni promet iz leta v leto številnejši. Komisija je določila nove postaje v Dupljah in Pristavi, nekaj pa jih je celo ukinila, kot n. pr. v Preski. Ostale postaje, kot so v Žiganji vasi, Sebnjah in Križah je potrebno urediti, in sicer na ta način, da se pri vsaki postaji uredijo izogibaljšča, da se avtobus ne bo ustavljal na cesti, temveč izven nje. Kolikor ta postajališča in nove postaje ne bodo urejene do 15. marca t. l., avtobusi na teh mestih ne bodo smeli postajati.

Postavlja se resno vprašanje, kdo naj uredi postaje in postajališča. Merodajni organi na občini so mišljenja, da to ni njihovo delo, ampak bi moralo to

CESTA POD KOŠUTO

Gozdni sklad je določil letos 28 in pol milijona dinarjev za gradnjo prvega odseka gozdne ceste pod Košuto.

Gradnja novega odseka v dolžini 2,73 km se bo začela že letos in se bo gradnja nadaljnjih sektorjev nadaljevala še v prihodnjih letih. Nova cesta bo skrajšala spravilno razdaljo lesa od dosedanjih 30 km na 9 km. Z novo cesto, ki bo dograjena v treh letih, bo pogorje Košute lahko obiskal tudi turist v avtomobilu.

urediti avtobusno podjetje, ki ima od tega dobiček, avtobusno podjetje pa je mišljenja, da je to stvar občine, oziroma občanov, ki uporabljajo postaje.

V kratkem so predvideni zbori volivcev. Prav bi bilo, da bi na njih razpravljali o teh vpra-

šanjih. Prepričani smo, da bi občinski ljudski odbor rad priskočil na pomoč z denarnimi sredstvi, če bi vaščani prizadejih vasi pokazali dobro voljo in s prostovoljnimi delom naredili tisto, kar se da storiti brez finančnih sredstev.

Električni tok je prešibak

V prihodnji številki, ki bo podrobneje opisala občinski družbeni plan, bo pojasnjeno, v katerih naseljih bo občinski ljudski odbor letos izvršil oziroma obnovil elektrifikacijske naprave. Podjetje ELEKTRO Kranj pa je že objavilo svoj program letošnjih elektrifikacijskih del na področju občine Tržič.

Obnovili bodo nizkonapetostno omrežje Križe—Snakovo—Retnje—Babja vas v območju trafo Križe, dalje v območju trafo Čadovlje, v območju trafo Ročevnica in Leše—Paloviče. —

Opremili bodo trafo v Tržiču in obnovili daljnovod Pristava—Tržič—Sebenje ter dalje proti Goričam. Napravili bodo v samem Tržiču nov kablovod, da bomo mogli preiti na 10 kV ojačenje in s tem zvišati prenosno moč. Letos bodo obnovili tudi nizkonapetostno omrežje v mestu. Ta dela bodo letos stala skoraj 12 milijonov dinarjev.

Do občinskega praznika bodo v Tržiču in Križah imeli novo električno omrežje, iz katerega bodo dobivali dovolj močan električni tok.

NOVA POSLOVALNICA V TRŽIČU

SLOVENIJA - TRANSPORT je poslovno združenje 14 avtomobilskih prevoznikov iz raznih krajev slovenske republike. Podjetje se bavi s prevozi blaga širom po državi in raznimi drugimi uslugami, ki so v zvezi s prevozi. Svet za blagovni promet je te dni navedeni gospodarski organizaciji dal dovoljenje, da odpre v Tržiču svojo poslovalnico. Težki kamioni že prihajajo v Tržič in od tu izvažajo proizvode tržiških podjetij v najbolj oddaljene kraje naše države.

Dopisujte v

Tržiški vestnik

TURISTIČNO DRUŠTVO V TRŽIČU

vas vljudno vabi na svojo

VII. REDNI LETNI OBČNI ZBOR,

ki bo v soboto, 28. februarja 1959 ob 19.30 uri v dvorani Svobode.

Po občnem zboru bo namesto napovedanih turističnih filmov FOLKLORNA PRIREDITEV SLOVENSКИH NARODNIH PLESOV mlade folklorne skupine iz Primskovega, s katero nas hoče razveseliti ta večer bratsko Turistično društvo iz Kranja.

Prijatelji turizma in slovenske folklore — prisrčno vabljeni!

Zajtrka seveda ni bilo, samo dvakrat dnevno smo imeli določene obroke in to kosilo in večerjo. Redni pouk smo imeli ob 8. uri zjutraj.

Prvi je pričel s predavanji tov. komandant Tonček. Seznanil nas je s programom tečaja in nam povedal, zakaj je ta tečaj potreben. Nato je pričel s predavanji o zgodovini Slovanov do današnjih dni, posebno pa je orisal OF in kako se je začela pri nas razvijati Komunistična partija, v kakšnih razmerah in kateri so bili njeni glavni voditelji.

Tov. Rudi pa je bil predavatelj glasbe in nas praktično učil na harmoniko. Tov. Makso Pirnik nas je učil dirigranja, petja in deklamiranja, recitiranja pa nas je učila tov. profesorica, katere imena se ne spominim več. Učili smo se z zelo veliko vnemo in dobro voljo, da nam bo, ko se bomo vrnilo zopet na teren, delo šlo bolj od rok in ne bomo imele takih težkoč kot doslej. Dnevi so bili vedno bolj lepi in pomlad je bila vse bliže. Bili smo dobro razpoloženi in zadovoljni s predavatelji.

Vsak odmor je bil posvečen spominom na partizanske boje, ki so se bili na Primorskem. Predavatelj so kaj radi pripovedovali, kje se je bil najhujši boj v njihovem življenju, s kakšnimi napori so se rešili iz oklepov itd. Tudi tov. Makso Pirnik je nekega dne začel pripovedo-

vati o svojih doživetjih. Posebno živo nam je pripovedoval, kako je bil skupaj s Kajuhom (Karlom Destovnikom) zaprt v ljubljanskih zaporih. Bili so strašni dnevi. V tistih strašnih dneh je Kajuh spesnil pesem talcem: »Le nikar ne jočite za nami.«

Komponist Maks Pirnik je to pesem pozneje, kakor nam je na tečaju pravil, skomponiral in mi smo jo zapeli na koncertu.

Komponist tov. Pirnik je mnogo komponiral, vsako minuto je porabil za komponiranje. Drugič nam je pripovedoval, kako je skomponiral pesem »V Goriških brdih« med živžganjem nemških svinčenk.

Tov. Rudi pa nam je vedno pripovedoval, da bomo, ko bomo dokončali tečaj sposobni iti v Trst, kjer se bomo spopolnili v svojem znanju in nadaljevali delo, ki nam je naloženo. Ponesli bomo slovensko pesem v najbolj zakotne vasice. Svoboda bo kmalu napočila in mi moramo biti tudi v znanju pripravljene, da pokažemo, da se partizani bore za slovenski jezik. Lepi, a kratki so bili dnevi tečaja. Že je prišel čas, ko smo nastopali. Imeli smo koncert v veliki lepi dvorani v Cerknem. Program koncerta je obsegal pesmi iz Primorske, Štajerske, Dolenjske in Gorenjske. Pesmi so bile posvečene tudi talcem. Tudi pionirji, ki smo jih vodile tečajnice, so nastopili. Dvorana je bila zasedena do zad-

nega koticčka, kajti spored je bil bogat in njegova vsebina je presunila vsakega poslušalca. V Novake smo se vračale iz Cerknega okrog 24. ure ponoči in seveda takoj legle k počitku, ker smo bile utrujene. Nič hudega sluteč smo mirno pospale. Okrog 3. ure zjutraj je nekdo močno potrkal po oknih. Bil je dežurni in z močnim glasom rekel: »Pokret, dekleta, sovražnik se bliža!« Takoj smo vstale in se odpravile v zbor in v mirni tišini čakale nadaljnje povelja. Ko se je že docela zdanilo, sem videla, da naša ogromna igralska skupina IX. korpusa, t. j. godba in tečajniki, stoji v zboru.

Kmalu za tem nas je komandant obvestil, da je sovražnik zopet pričel s ofenzivo in nas z vseh strani napada, a je še oddaljen. »Tisti tečajniki, ki niste oddaljeni preveč od tod, lahko greste domov,« je nadaljeval komandant in dal vsakemu od teh propustnico, kajti brez nje nisi smel nikamor. Preden smo se razkropili, je tov. Rudi dejal: »Tovariši in tovarišice, tečajnice in tečajniki igralske skupine IX. korpusa, ker se nam bliža zopet huda, mogoče zadnja ofenziva, želimo, da jo sprejmemo in z damo sovražniku hude izgube, da bo vedel, da so na robu propada. Ko bo ta ofenziva minila, želim samo to, da se tukaj na tem mestu zopet zberemo in se temeljito pripravimo za pohod v

naš Trst. Vso organizacijo bom prevzel sam in boste videli, kako bomo zadovoljni, seveda če ostanem živ.«

Tov. Rudi je nato odšel s svojo godbo in tečajniki tik pred ofenzivo na Porezen. Kmalu, po nekaj dneh se je pričela tod silovita ofenziva. Po vseh gozdovih je pokalo. Nato se je ofenziva premaknila na Porezen. Veliko dobrih borcev in naših tečajnikov je padlo na Poreznu, tudi priljubljeni kurir je žrtvoval svoje življenje. Ko je bila ofenziva delno pri kraju, smo se dobili v Novakih. Seveda jih je precej manjkalo, ker so padli ali bili pogrešani. Tov. Rudi je sporočil, da je ostal pri življenju in da odhaja v Trst, da uredi naš prihod. Vsa srečna sem mu poslala nekaj hrane za na pot in mu želela srečno pot. Med potjo se je težko prebijal, ker se je moral z zahrbtnim sovražnikom še vedno tu pa tam boriti. V Trstu so se bile hude borbe. Ko je v Trstu vse lepo uredil za prihod igralske skupine IX. korpusa, so ga napadli ustaši in ga zverinsko pobili. V hudih mukah je zatisnil oko, ki je hrepenelo, da nas vidi, kako bomo srečni njegovega prihoda. Tako je žalostno končal svojo pot tov. Rudi, požrtvovalni predavatelj, mladi nadarjeni komponist in hrabri borec-partizan tov. Rudi. Skomponiral je pesem Za rešetkami. Slava mu! Jolanda Šter

Vtisi s prvega letošnjega nastopa mladih glasbenikov

Občinstvo, ki se je udeležilo I. javnega glasbenega večera v sredo, 18. februarja, se je nedvomno prepričalo, da je bil v organizacijskem smislu koncert v marsičem pred prejšnjimi, ker sta bila izbira programa in čas trajanja koncerta nedvomno v skladu z zahtevami občinstva. Vodstvo šole se je vsekakor potrudilo ustreči željam občinstva in pripravilo po vsebini in po sestavi raznoličen program. Dejstvo, da je na koncertu občinstvo do kraja napolnilo dvorano, pa vliva novo upanje za še uspešnejše in plodovitejše delo na šoli vsem tistim, ki jim je dana skrb glasbene vzgoje. Seveda so bili sem in tja opazni majhni spordsljaji, ki so bili predvsem posledica treme, pa tudi program je bil mestoma preveč zahteven za izvajalca. Na splošno pa to ni zmanjšalo pozitivnega vtisa. Če upoštevamo dejstvo, da je vsak gojenec hkrati še učenec redne šole, razen tega, da se več dijakov iz višjih razredov dnevno vozi v Kranj, potem šole lahko pravilno ocenimo napore učencev.

Za uvod je šolski orkester pod vodstvom ravnatelja Otona Zavzonila zaigral Fučikovo koračnico »Triglav«. Ta vedra in živahna koračnica, ki je komponirana po narodnih motivih, je ustvarila prijetno vzdušje med poslušalci. Sledila je popularna kompozicija »Nepozabna pesem«. Frederica Chopina iz zbirke Etudes op. 10 št. 3. Zaradi subtilne in izrazito sentimentalne melodije je skladba našla še pravi poseben stilni izraz v orkestralni priredbi za violinski solom. Solistka Anka Ahačič je lepo in občuteno raz-

vijala zvočno podobo te prelepe skladbe, orkester pa se je lepo prilagodil solistki. Prof. Viktor Schweiger, ki nam je že poznan po svojem požrtvovalnem delu z najmlajšimi, nam je tokrat predstavil svoj cicibanski zbor, ki je zapel štiri Kuharjeve pesmi: Jaz imam pa goslice, Zajček skače, Pticek kliče in Naš muc. Kar prijetno je bilo gledati in poslušati te male cicibančke, ki so pogumno in zavzeto sledili večji dirigentovi roki. Klavirsko spremljavo je oskrbela prof. Olga Erženova ki, je s svojo igro krepko podkrepila melodično tematiko mladih pevčkov. Iz nižjih letnikov se nam je predstavila le mala marljiva učenka 3. razreda Marija Hiršel, ki je samozavestno na pamet interpretirala Šantlovo skladbo »Dimnikar gre«. Sledila ji je Vanja Ošabnik, gojenka 5. r. klavirja, ki se je že spoprijela s težavnim in zahtevnim velikonom glasbene umetnosti L. V. Beethovnom. Zaigrala je II. stavek Tempo di menueto iz Sonate v G-duru. Presenetil nas je nastop baletnega oddelka, ki ga vodi tov. Danica Lombar. Vsekakor je za začetek v baletni točki »Prebujenje« lep prikaz dinamične in harmonske ter ritmične igre mladih plesalk. Iz komornega oddelka so se predstavili že dobro znani mladi poustvarjalci iz višjih letnikov: violinistka Anka Ahačič, čelist Janez Bedina in pianistka Tatjana Stritih. Ta ansambel zna že dokaj rutinirano izvajati iz svojih glasbil harmonsko lepo oblikovane tone in spretno prepletati solistične parte v medsebojni igri. Odigrali so Subertovo Serenado in Sittov klavirski trio — III. stavek Alle-

gro vivace. Tudi Erna Roblekova učenka 6. razreda se je lotila zahtevnega valčka op. 64 št. 1 Frederica Chopina in je vztrajno premagovala vse tehnične težkoče in se tako približala Chopinovi naturi. Zorka Zavzonilova, učenka 6. razreda, pa je z lepim smislom za interpretacijo in tehnično dognano zaigrala Čajkovskega skladbo iz ciklusa »Letni časi« četrti stavek April. Lepo je po dvorani odjeknil glas tenorista Rudija Kavčiča, gojenka 3. razreda solopevskega oddelka, ki je zapel ob klavirski spremljavi prof. Slabeta Maškovo Strunam na Prešernovo besedilo in Giordanovo Andjele moj. Tudi en čelist se nam je predstavil s skladbo Porpora: Gavota. To je precej težka skladba, ki zahteva že izkušenega izvajalca, kot je Janez Bedina. Chopinov valček op. 69 št. 1 nam je zaigrala Marta Kenda, absolventka 6. razreda iz šole prof. Debeljakove, ki je zavzeto in z mirno igro predstavila občinstvu več ali manj poznani valček. Absolventka 6. razreda Magda Bevc, pravtako iz šole prof. Debeljakove, pa je z živahno igro predstavila mojstra Mozarta s Sonato v C-duru — III. stavek. Mlada in nadarjena baletka Terezija Sajevec je ob klavirski spremljavi lepo izvedla

Obvestilo

V torek, 3. marca koncertira v dvorani glabene šole 18-letna Marjanca Korošec, slušateljica III. letnika klavirskega oddelka Akademije za glasbo iz razreda rednega profesorja Antona Ravnika.

Koncert bo za mladino (samo 8. razred osemletk) in za ostalo občinstvo ob 17. uri popoldne, zvečer ob 19,30 pa samo za odrasle.

Klavirski večer bo vsestransko zanimiv, saj nam bo mlada umetnica izvajala dela Beethovna, Händla, Liszta, Paradizzija, Pahorja, Rossija, Chopina, Schumanna in Ukmarja.

Vstopnice se dobe v pisarni glasbene šole med uradnimi urami. — Na razpolago je le 50 sedežev. Vstopnina 50 din.

Vabljeni!

balet »Vizijo« in uspešno zaključila program tega večera.

Za ta večer velja vse priznanje vodstvu šole in pedagogom, ki so pripravili učence in sicer razen zgoraj omenjenih še prof. Olgi Erženovi, Veri Ahačičevi, Mariji Čatičevi in Hugu Veselyju. Tudi v nadaljnjih nastopih se obeta dobra priprava in pestrost v programu in tudi pri II. koncertu pričakujemo tako lep odziv občinstva. Upamo, da bo vodstvu šole uspelo odstraniti še motnje med izvajanjem programa, ki so jih povzročili otroci tik pred odrom.

0 filmskih sporedih

Na članek v Tržiškem vestniku št. 1 in 2 v rubriki »Pisma naših bralcev« daje uprava Kino podjetja v Trzinu nekatera pojasnila o sestavljanju sporeda.

Na vprašanje, čemu smo predvajali v dnevih od 5. do 8. dec. preteklega leta film »Mihael Strogov« (Carski sel) še po starem načinu, dajemo naslednje

Prof. Slava Rakovec:

SEM IN TJA PO ČRNI GORI

Vožnja z Lovčena navzdol je svojevrstno doživetje, a pravijo, da le za krepke živce. Meni se je zdela čudovita, toda velik del sedežev v našem avtobusu je bil prazen. Po poti navzdol so pesačili vsi tisti, ki niso dovolj zaupali umetnosti šofiranja po črnogorskih cestah in so raje uničevali podplate ob ostrih lovčenskih apnencih, kot da bi trepetali na mehkih sedežih v avtobusih. Res pa je, da so cestni ovinki tako ostri, da kolesa vozil sežejo na skrajni rob ceste, pod katerim je kar spodobna strmina, in da ti cestni ovinki niti nimajo konfinov, ki bi ovirali obračanje. Toda verjemite: Bernard Shaw je po pravici priznal, da so črnogorski šoferji edinstveni umetniki, čeprav je dejal tudi to, da ne bi še enkrat želel voziti se z njimi preko Črne gore.

In črnogorski šoferji, ki na leto prevozijo okoli 25 milijonov kilometrov in prepeljejo okoli 500.000 potnikov, niso imeli v

zadnjih desetih letih niti ene prometne nesreče. Najbrž bi se nobeno drugo naše prevozno podjetje ne moglo pohvaliti s tako ugotovitvijo kot »Tara« (črnogorski SAP). Torej zares »cestni mojstri«, ki jim človek lahko zaupa.

Vsekakor: če ste prišli na Lovčen, boste prišli tudi z njega navzdol, prišli ali pa se pripeljali, kakor vam bo že bolj všeč. Le mižati nikar: pokrajina je prezanimiva, da bi bilo kar škoda, če ne bi videli tega kraškega sveta, te brezvodne goličave. Čeprav dobiva ta deželica največ dežja v Evropi, vendar celo Cetinjsko polje skoro tja do Njegušev nima vodnih izvirov in se muči z nabiranjem deževnice, ki jo love v znane dinarske »bistijerne«.

Kraški svet pod Lovčonom je redko naseljen. Kako tudi ne. V tem kaosu vrtač in uval so mogle nastati le siromašne vasice, pravzaprav skupinice hiš, katerih prebivalci se ukvarjajo z

zaostalim poljedelstvom po krpah rodovitne zemlje v dnu vrtač in uval. Pridelajo nekaj malega krompirja, pšenice, rži, o sadjarstvu in vinogradništvu ni govora.

Pa še teh malih hišic skoro ne opaziš, dokler ne prideš v vas samo, ker so zgrajene iz kraškega kamenja, da se s pokrajino kar stapljajo.

Človek bi mislil, da je življenje tu dolgočasno, a prepričali smo se, da Črnogorcu niti sredi brezvodne kraške puštinje nikakor ni dolgočasno. Ljudje so duhoviti in iz malenkosti krešejo prijetne in zabavne šale.

Pokrajina se pa izpremeni, ko se prevalimo v Njeguško polje. Vasica Njeguši, ki leži pod nami, je že obdana z zelenjem, tla so namočena, plast rdeče kraške prsti daje možnost za obdelovanje. Njeguško polje je kot oaza sredi puščave in je bilo v preteklosti zibelka slovitega črnogorskega plemena Njegušev, ki

je dalo patriarhalni črnogorski državi pomembne osebnosti.

Sredi Njegušev je rojstna hiša Petra II. Petroviča Njegoša (1813 do 1851). Precej prostrana kamenita hiša, ki nam jo odklenejo, da vidimo tudi njeno zanimivo notranjost, ki prikazuje stanovanjski prostor črnogorske družine. Vendar se nam dozdeva, da povprečna črnogorska družina nima na razpolago nič tako velikega, niti tako urejenega prostora. Zato skočimo na hitro še v neko sosednjo vaško hišo, kjer je ohranjena še prava dimnica: z ognjišča se dim vali kar pod ostrešje.

Z Njegušev se cesta spušča proti jugu in nas kaj kmalu pripelje na rob, odkoder ugledamo morje — Kotorski zaliv. To je zdaj tisti najzanimivejši del ceste s Cetinja v Kotor, vsekam v pobočje Lovčena. Cesta se zviha v šestindvajsetih serpentinah navzdol. Od Njegušev do Boke je nekaj čez 20 km dolga. V navpični ravnini pomeni pet po šestindvajsetih ključih premik le dveh kilometrov. Komaj si moremo predstavljati, kako je to videti, dokler se s svojimi očmi ne nagledamo čudovitih razgledov s ceste na kotarski zaliv.

Anton Costa:

Potovanje na svetovno razstavo v Bruslju

(nadaljevanje)

Po ogledu Bruslja, o katerem lahko rečemo, da je »Capitale Moderne-Cite d'Art« — »Moderna prestolnica in mesto umetnosti« — se podajmo k višku vseh zanimivosti — svetovni razstavi, ki smo jo nekateri dvakrat, drugi trikrat obiskali in ostali tam od jutra do poznega večera. Nahajala se je v severozahodnem delu Bruslja, 7 km odmaknjena od mestnega središča v zelenju parkov Forestier in Liken. Obsegala je 200 ha. Prostornina pa, ki so jo oklepali vsi paviljoni, je merila okoli 5 milijonov m². Tu je delala ogromna armada delavcev 60.000.000 ur.

Za zgraditev paviljonov in ostalih objektov so porabili 67 milijonov kilogramov jekla in čez 10.000.000 kg železa za betonske konstrukcije. Poleg teh količin so porabili več kot 1,5 milijonov kilogramov aluminija. Zgradili so nuklearni reaktor, ki je dajal električno energijo za potrebe vseh paviljonov. Ta atomska centrala, ki je imela jakost 11.500 kW, je stala 500 milijonov belgijskih frankov, oz. 10.000.000 dolarjev. Do konca razstave so predvidevali potrošnjo 20.000.000 kWh, kar bi zadoščevalo za enoletno razsvetljavo in porabo mesta s približno 50 tisoč prebivalci. Zgradili so 102 metra visok Atomium po načrtih ing. Andréa Waterkeyna v sredini razstavnega prostora, kjer je obvladoval vso okolico kot znak sedanje dobe in bo tam tudi ostal, da bo še bodočim rodovom pričeval o delu v dobro znanosti in za splošen napredek, kar je bilo geslo razstave. Obstoji iz devetih aluminijastih krogel s premerom 18 m, ki so med seboj povezane po jeklenih cevih. Atomium predstavlja kovinski atom, povečan 150 milijardkrat. Težak je 1.400 ton. V kroglah so razstavne dvorane, kjer je bila prikazana uporaba jedrske energije v miroljubne namene. V razstavljanju so prednjačile SZ, Združene države Severne Amerike in Belgija. V zgornji krogli je restavracija, z katere je bil krasen pogled na razstavo in Bruselj. Ta objekt je izoliran pred zvoki in toplino in ima zračno hlajenje. — V njem so lifti, dvigala in eskalatorji, premikajoče se stopnice. Do najvišje višine potegne dvigalo človeka v 30 sekundah. Montiralo ga je montažno podjetje iz Jambes-Namurja. Med posameznimi paviljoni so bili še manjši parki in nasadi v skupni površini 600.000 km², vodometi in potok s skakalci, ki so lepo poživljali razstavni prostor in mu bili v poseben okras. Zanimiva je bila tudi umetno speljana betonska nadvozna pot v višini 14 metrov ter širino 25 in dolžino 450 metrov nad cesto Natienlaan od rondoja, okroglega nasada, na koncu ceste Loopbruglaan proti razgledišču Belvédère. Dolžina vseh glavnih cest, ki so vezale posamezne razstavne celote, je znašala 25 km. Sicer so za udobnost obiskovalcev v polni meri poskrbeli z restavracijami; paviljoni z okrepčilnimi pijačami; 25 avtomobilskimi vlakci na relaciji 6 km; tele-liftom

v višini 8 m, ki je imel 165 dvosedežnih gondol in je vozil 4200 m daleč, ter večjim številom dvosedežnih motoriziranih rikš, trikolesnih motorjev z dvosedežno košaro nad sprednjima kolesoma — toda vse to je bilo le za petične obiskovalce, skromna večina obiskovalcev je hodila peš s krušnjaki čez ramo ali torbicami v rokah.

Do sedanje razstave je bilo na svetu 30 svetovnih razstav. Prva je bila leta 1851 v Londonu v palači »Kristal« v Hyde parku. Sledečih je bila večina v velikih mestih Zahodne Evrope in samo Belgija je organizirala doslej 10 razstav. Ni čudno, da si je pridobila s tem mnogo izkušenj za razstavo v letu 1958. Izven Evrope je bilo le 5 razstav — in to v Ameriki. S sedanjo razstavo v Bruslju niso imeli prireditelji samo namena prikazati razvoj znanosti in tehnike današnjega časa, ampak tudi doprinos k miroljubnim težnjam vseh narodov in mednarodno sodelovanje ter prijateljstvo, kar sta lepo izražala leteči golobček miru in bruseljska razstavna peterokraka iskrista zvezda z likom Mestnega doma v sredini na sinjemodrem ozadju nad vhom sprejemne dvorane ob glavnem vhodu na razstavo.

Prireditelji razstave so zajeli v razstavo 9 osnovnih oblasti človeške dejavnosti: znanost, kulturo in napredek; energijo, silo; izkoriščanje zemeljske površine in atmosfere, ozračja; predelovalno industrijo; industrijo potrošnih dobrin; konstrukcije, zgradbe; komunikacije prometne zveze in transport, prevoznništvo; splošno gospodarstvo ter odmor in razvedrilo. Samo razstavišče pa je obsegalo naslednje celote: sprejemni paviljon s sprejemno dvorano; belgijsko sekcijo, oddelek; paviljon petroleja; vrtove z gledališčem na prostem; sekcijo Belgijskega Konga s pokrajina Ruanda - Urundi; sekcijo mednarodnih organizacij; sekcijo za folkloro, narodopisje s sekcijo »Belgija 1900«; zamejsko sekcijo; Belvédère; sekcijo atrakcij; otroški paradiž; vletišče za helikopterje, vijačna letala. Svoje paviljone so imele države: Luxemburg, Norveška, Nizozemska ali Holandija, Vatikan, Združene države Severne Amerike, Finska, Kanada, San Marino, Velika Britanija, Jugoslavija, Francija, Avstrija, Izrael, Kneževina Monako, Portugalska, Češkoslovaška, Italija, Javonska, Švica, Zvezna republika Nemčija, Lichtenstein, Madžarska, Španija, Venezuela, SZ, Turčija, Filipini, Kambodža, Maroko, Tunis, Dominikanska republika, Brazilija, Argentina, Nikaragua, Iran ali Perzija, Mexiko, Švedska, Thailand ali Siam, Sudan in Združena arabska republika, Arabska federacija (Irak ali Mezopotamija in Jordan, še skupaj pripravljeno pred revolucijo v Iraku) in Saudova Arabija skupaj. Nadalje so imele svoje paviljone še mednarodne organizacije: Organizacija Združenih narodov; Evropska organizacija za ekonomsko, gospodarsko, so-

delovanje in Evropski svet; Evropska skupnost za premog in jeklo; Mednarodni odbor Rdečega križa; Benelux (Belgija, Nizozemska in Luxemburg) v mednarodni carinski uniji, Malteški viteški red; Zveza protestantskih cerkva; Rotary-klub; ter mednarodne razstave: Razstava svetovnega sodelovanja; Razstava razvoja znanosti in Razstava umetnosti.

Za rešitev prometnih vprašanj so pripravili parkirni prostor za 40.000 avtobusov in avtomobilov. A vso informacijsko službo za različna pojasnila in obvestila

so na razstavi v glavnem opravljala že omenjena uniformirana, brhka in prijazna mlada dekleta »hostesse«. Njihovo poznavanje vsega, kar je bilo na razstavi mogoče videti, ter znanje jezikov in prijaznost je morala vsakega očarati in mu zapustiti najlepše vtise.

Omenim naj še, da so se v času razstave sestajali znanstveniki in strokovnjaki vsega sveta (n.pr.: na mednarodnem geografskem kongresu), ki so razpravljali o zadnjih dosežkih in vprašanjih znanosti, tehnike in kulture. V Bruslju so prirejali visokovredne umetniške in zabavne prireditve, katerih se je udeležila tudi naša zagrebška opera, ter nacionalne dneve. Tudi Jugoslavija je imela take dni in se jih je kot naš zastopnik udeležil tov. Rodoljub Colakovič.

Bronasta medalja - lepo priznanje

Za svoje marljivo in požrtvovalno delo so naši strelci prejeli že več lepih priznanj in pohval. Na raznih tekmovanjih pa so dosegli vidna mesta.

Tudi v lanskem letu so na raznih tekmovanjih zasedli prva mesta, ekipno alikot posamezniki. Seveda so s tem priborili za svojo družino veliko pokalov in diplom. Naj omenimo nekaj pomembnejših rezultatov! Za Dan borcev je ekipa v Radovljici med dokaj močnimi tekmeci iz Gorenjske dosegla prvo mesto in s tem priborila prehodni pokal. Prav tako na okrajnem prvenstvu na Jesenicah v hudi konkurenci prehodni pokal. V Predvoru so ob priliki otvoritve strelišča tudi odnesli prehodni pokal in to v veliko prednostjo v številu krogov pred strelško ekipo iz Škofje Loke. Na vseh teh tekmovanjih pa so tudi

posamezniki prejeli diplome za dosežena prva mesta. Pri množičnem tekmovanju za občinski praznik je dobila pokal ekipa SD. Na tradicionalnem tekmovanju za pokal nekdanjega državnega reprezentanta in prvaka Franja Pera pa se je druga ekipa SD Tržič med mnogimi ekipami uvrstila na peto mesto. Kot priznanje za ta uspeh je ekipa prejela diplomu.

Pred kratkim pa je Strelska zveza Slovenije odlikovala SD Tržič za deset let požrtvovalnega in aktivnega dela z bronasto medaljo. Tržiški strelci, zavedajoč se, da ni to samo priznanje za opravljeno delo, ampak tudi spodbuda za nadaljnje delo in tekmovanja, se obvezujejo, da bodo še bolj prišli za delo ter pred njih postavljene naloge še uspešneje reševali.

MUS.

ROŠTVA • SMRTI • POROKE

Od 31. 1. do 9. 2.

Rodile so:

Zupan Ernestina, tov. delavka iz Tržiča, dečka; Perko Gabrijela, tov. delavka iz Tržiča, dečka; Papler Ema, trg. pomočnica iz Bistrice pri Tržiču, dečka; Geč Jožica, tov. delavka iz Sp. Veterna, deklico. — Čestitamo!

Umri so:

Kveder Janez, upokojenec iz Bistrice pri Tržiču, Ravne 8, star 85 let. — Svojem naše sožalje!

Poročili so se:

Florjančič Franc, delavec, in Markovič Ana, tov. delavka, oba iz Tržiča; Dovžan Jakob, kmečki delavec iz Podljubelja, in Rozman Ana, kmečka delavka iz Gozda; Malkič Smajo, rudar iz Zagorja, in Hafner Marija, tkalka iz Tržiča; Avsenek Stanislav, šofer iz Visoč, in Kocjančič Pavla, tov. delavka s Slapu; Jahič Fadil, čevljar iz Tržiča, in Polajnar Marija-Helena, tov. delavka iz Pristave; Ovsenek Josip, tov. delavec iz Zvirč, in Aljančič Marija, gosp. pomočnica iz Kovorja; Oman Janez, tkalski podmojster s Slapu, in Težak Marija, tkalka iz Tržiča; Rozman Venčeslav, gozdni delavec iz Grahovš, in Gaberc Marija, predilka iz Loma pod Storžičem; Gros Karel, skladiščnik, in Grah Gabrijela, go-

spodinja, oba iz Tržiča; Rozman Danijel, strojni ključavničar, in Hribar Silva, tov. delavka oba iz Tržiča; Valjavec Marijan, kovač, in Zaplotnik Jožefa, nameščenska, oba iz Tržiča; Bohinjec Jožef, tov. delavec, in Pernuš Ljudmila, kmečka delavka, oba iz Leš.

Od 10. do 22. 2. 1959

Rodile so: Valjavec Milena, tovarniška delavka iz Loke — dečka; Snejed Frančiška, tovarniška delavka iz Križev — deklico; Frantar Marijana, gospodinja iz Brezij pri Tržiču — dečka; Pretnar Elizabeta, gospodinja iz Tržiča — dečka; Kuzmič Alojzija, tovarniška delavka iz Tržiča — dečka. ČESTITAMO!

Umri so: Peternelj roj. Nadišar Jera, preužitkarica iz Kovorja, stara 89 let; Strgar Franc, upokojenec iz Pristave, star 60 let; Keršič rojena Ortman Frančiška, osebna upokojenka iz Tržiča, stara 89 let; Tomše rojena Rakovec Kristina, upokojenka iz Tržiča, stara 78 let. SVOJCEM NAŠE SOŽALJE!

Poročili so se: Kos Valentin, delavec iz Jelendola, in Zupan Jožefa, tovarniška delavka iz Jelendola; Jane Stanislav, tovarniški delavec iz Podljubelja, in Tasič Ana, tovarniška delavka iz Tržiča. — MNOGO SREČE!

